

"Quin és el motor del nostre viure?"

Dv, 15/03/2019 per Josep Lluell

[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Zon de Quaresma. Cicle C

Barcelona, 17 de març de 2019

Com és la civilització actual?

És una civilització sense misericòrdia a on manen

-els diners

-els mercats

-la competitivitat

-el fracàs dels dèbils

-el triomf dels forts

En una civilització com aquesta correm el greu risc d'oblidar què significa ser humà.

Cada cop ens sembla més normal viure

per guanyar

per posseir

per triomfar

per dominar.

Qui pensarà en créixer com a persona i ser cada dia millor en una cultura on sembla prohibida

-la pietat

-el perdó

.o qualsevol mostra d'afecte pel que pateix?

Està emergint entre nosaltres un home

-intel·ligent

-hàbil

-organitzat

però

-sense cor

-sense consciència

-sense profunditat.

Un home sense inquietud espiritual i sense preguntes.

Seria un error quedar-nos en visions catastròfiques.

Ara mateix és fàcil adonar-se del desig creixent per a trobar una llum nova.

A on hi ha un sentit, un ideal capaç d'il·luminar l'horitzó?

Qui pot, perquè aquest home sigui més humà?

Qui pot desvetllar l'esperança?

Les esglésies no semblen respondre al que espera i necessita l'home modern.

Les seves doctrines sonen a abstraccions que ja no interessin a ningú.

Els seus esquemes mentals, costums i tradicions són coses del passat.

Avui, més que mai, hem d'orientar el nostre cor i la nostra ment cap a Jesucrist.

És l'únic que pot dir-nos quelcom nou i diferent.

El relat evangèlic ens recorda la invitació divina: "Aquest és el meu Fill, l'escollit, escolteu-lo."

Quin cas en fem nosaltres?

La història del Cristianisme és la demostració més clara del difícil que és assumir i acceptar que només Jesús és suficient.

Hi ha gent que en la seva vida dóna més importància a la llei, al lloc sant - el temple -, al culte religiós, a les imatges, als capellans, al papa, a tal o qual representació de Déu... etc.

Però no acabem d'acceptar que el determinant és que sigui Jesús i la veritat de Jesús, la llum i el motor de la nostra vida.

Quina és la llum del nostre viure?

Quin és el motor del nostre viure?

¿Som amics de les aparences, del lluïment personal i de la comèdia estúpida?

Preferim donar-nos importància i figurar com els primers?

¿Som els clàssics representants de l'Evangeli que viuen fent el contrari del que aquest mateix Evangeli ens diu?

Ni figurar ni lluir ni aparentar és el decisiu.

Què és el decisiu per Jesús?

No és decisiu la sola fe en Déu.

No és decisiu la sola observança de les normes.

No són decisius els ritus i cerimònies religioses.

El que sí és decisiu, cristianament parlant és:

l'apropament o la indiferència davant dels que pateixen i s'ho passen malament.

¿Ens hi apropem amb la voluntat d'ajuda

o bé

els defugim perquè som covards i egoistes?